

ANDRA SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA SECUNDA

Ev. Luk 14: 15–24, II Årg Högm Luk 14: 25–35. Predikan: Gunnar Edwardsson, S:t Johannes församling, Yxenhult

”Salig den som får bli bordsgäst i Guds rike.” Luk 14:15

Så heter det i evangeliet i dag. Jesus svarade med liknelsen om det stora gästabudet där så många var bjudna men inte ville komma. De var ord som egentligen var mycket kärva för dem som lyssnade. För de var ju just de som var bjudna, men som ställde sig reserverade inför Mästaren och hans undervisning. Predikotexten är en fortsättning ur samma kapitel. Och här skärps orden: *”Den som kommer till mig och inte hatar sin mor och far, sin bustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja sitt eget liv, han kan inte vara min lärjunge”* säger Jesus. *”Den som inte bär sitt kors och efterföljer mig, han kan inte vara min lärjunge.”* Talar Jesus om ett krav, ett orimligt krav för att vara en kristen? Det ser verkligen ut så. Och det kravet går så långt att han i stället för att man ska älska, säger att man ska hata. Och man ska hata dem man har som mest kära i livet. De allra närmaste. Vad menar Jesus egentligen?

Många har utnyttjat den här texten dels för att visa att Jesus sannerligen inte hade ett kärlekens budskap, inget nådefullt budskap, utan ett kravfyllt och omöjligt budskap. Andra har använt texten i klostersonmanhang som en lista på vad man ska uppoffra, att inte äga något, att leva i celibat och fullständig lydnad och underordning och så vara en rätt kristen.

Älskar man inte sina egna så är man ju en rätt ohygglig människa, en människa fylld av egenkärlek. Är det så Jesus vill att vi ska vara? Eller är detta en text som egentligen för oss till kloster och dess slutna värld? Vi ska se närmare på texten i dag.

Bakgrunden är evangeliet om gästabudet. Där var många bjudna men alla ursäktade sig och kunde inte komma. De drog fram olika förpliktelser som skäl. De ene skulle sköta arbetet med jorden, den andra pröva sina nyinköpta oxar och den tredje ville ha tid för samliv med sin nyblivna hustru. Ingenting av dessa ursäkter var synd, alla var ju ställda under de förpliktelser som ytterst Guds ord kräver av oss, det gäller både i äktenskap och i att sköta sitt värv och yrke. Men allt detta ställdes emot att lyssna till Guds ord, att lyssna till evangelium, att lyssna och tro och ta emot inbjudan: *”Kom ty nu är allt redo...”*. Allt som var gott och behagligt inför Gud, det vänds till att bli en ursäkt för att inte ta emot ordet, inte lyssna och tro evangelium. Jesus visar för oss i predikotexten att det faktiskt, hur god och välbehaglig en gärning än är, när det används som ursäkt att inte lyssna, inte komma, så leder det sin motsats.

UPPFYLLA LAGEN?

Vi hör att det var många människor som följde med Jesus och många var det säkert som stötte sig på Jesu ord. Inte minst de inflytelserika fariséerna. De sa att han gjorde Mose lag om intet. De själva var just de som höll Mose lag. Men sanningen om dem var, att i stället menade de att just med sin bristfulla laglydnad skulle de kunna uppfylla lagen och vara rättfärdiga inför Gud.

Det är på denna punkt Jesu dom faller. Tror man att kärleken till de närmaste, till barn, föräldrar, syskon går före kärleken till Gud, då ser man inte och förstår inte att Guds krav kräver av oss den fulla och hela kärleken till Gud. Bygger man på denna rättfärdighet som man genom sitt liv menar att man kan förvärva, och menar att man är salt i världen, då blir man ett salt som till sist visar sig ha mist sin sälta. Menar man att man vill vara en kristen, var en förebild bland människor, men bygger och tror på en egen rättfärdighet, då liknar man den som började bygga men inte kan bli färdig. Inte förmår att

fullfölja det. Eller den som drar i krig och inte beräknar kostnaden och hur det kan gå. Ingen människa hur stor förmåga hon än har kan bygga sin egen rättfärdighet inför Gud. Ingen människa hur stark hon än är kan bekämpa synden i sitt liv, eller besegra den onde fienden satan. Det är stora avgörande sanningar. Som i dagens samhälle och tid är synnerligen obekväma. Vem vågar hävda att mänsklig rättfärdighet intet vinner inför Gud, att bara den hela främmande rättfärdigheten, den som Kristus vunnit, det är med den vi endast kan bestå.

Det är vad Jesus vill säga oss i dag. Med de kärva orden visar han att lagen som vi så gärna vill anpassa och göra dess fordran rimlig för oss, den är likväl en lag som drabbar oss helt och hållet. Åberopar vi oss på de bästa av gärningar i våra liv, kärleken till våra närmaste, så leder dessa ändå inte till att vi blir syndfria, och rättfärdiga inför Gud. Och blir vi inte det, då blir vi inte heller saliga, utan går evigt förlorade. Det räcker alltså inte att äga ett gott rykte bland människor. Det räcker inte att vara älskad bland människor eller ens att offra sig själv för andra, hur vällovt det än må vara. Ska vi bygga en rättfärdighet som gäller inför Gud, ja som håller inför den Gud som rannsakar i allt och som är en förtärande eld, då måste vi lära oss att kapitulera, eller som det heter här *"skicka sändebud och förhandla om fred"*. Men fred och frid med Gud får vi ro.

KAPITULERA!

Därför måste vi kapitulera. Kapitulera, ge upp, sträcka upp händerna när vi ser att vi intet förmår, när denne ende sanne Guden kräver av oss: *"Du skall älska Herren din Gud, av allt ditt hjärta, av all din själ och av allt ditt förnuft, och din nästa som dig själv."* Vi måste erkänna: jag har intet gjort, jag är en fattig syndig människa, jag är ett intet...

Kristendom är inte förströelse, eller något som har sin tid lite då och då, i bästa fall en halvtidssysselsättning, utan det är något som gäller hela livet. Söndag som vardag, dag som natt. Ett uttryck för denna kapitulation är Jesu ord om att bära sitt kors. Bära korset innebar ju att som dödsdömd bära korset ut till avrättningsplatsen och på vägen uppbära alla människors hån och spott, precis som Jesus fick erfar. Men här är det en bild, en bild för att erkänna, kapitulera, ja att kasta sig för Jesu fötter och säga: Jag har syndat inför dig, o Gud. Det är bara så vi kan tro och ta emot den nåd som Jesus vunnit åt oss. Det är som syndare, erkännande vår synd som förlåtelse blir oss given. Det är inte genom att gömma undan synden, blunda för den, som vi blir fria från den. Men att komma till Jesus, komma med våra synder och ropa: *"Herre Jesus Kristus, Guds Son, förbarma dig över oss"* Det är då vi blir fria. *"Om Sonen gör er fria, då blir ni verkligen fria"* säger han. Och det är också han som i dagens evangelium till alla fattiga syndare säger: *"Kom, för nu är allt färdigt..."*

OMVÄNDELSENS VÄG

Jesus visar oss att vägen till Guds rike just är omvändelsens väg. Det är inte en fortsatt väg i världen på måfå eller med föresatsen "vi får se hur det går". Det är inte heller vår egen rättfärdighets väg, vad den än må kallas. Det är i stället den väg som vägen till Jesus Kristus som leder till Guds rike. Ja det är han som är vägen, sanningen och livet som är din rättfärdighet och som du får tro på. Och som du ser i liknelsen om gästbudet så kallar han människor behäftade med alla möjliga brister, som alltsammans här i liknelsen är en bild för dig och mig, den syndfulla människan. Och han inte bara kallar dem, han nödgar dem att komma till honom, för att de ska bli bordsgäster i Guds rike. Ja så rik är hans nåd och barmhärtighet till v a r o c h e n som kommer till honom.

Jesus undfär syndare / Säg det tröstens ord till alla / Vilka glömt sin Skapare / Och i synd och laster falla / Detta blott kan frälsning ge / Jesus undfär syndare!

Vi ha ej förtjänt hans nåd / Men uti sitt ord han låter / Kungöra sitt frälsningsråd / Nådens portar han upplåter / För de fallna. Kom och se! / Jesus undfär syndare!

Kommen alla, ropar han / Nu till alla sorgsna själar / Ingen annan finns som kan / Till Guds barn förvandla trälar / Tro det, fast du ej kan se / Jesus undfär syndare!

AMEN